

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/13/2016
Identifikačné číslo spisu: 8112210135
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8112210135.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v spore žalobkyne CASH COLLECTORS SK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 49, IČO: 44 703 015, zastúpenej advokátskou kanceláriou Havel, Holásek & Partners, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 49, proti žalovaným 1/ J. A., bývajúcej v R., 2/ Z. A., bývajúcemu v R., o zaplatenie 10 433,18 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 8C/156/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 11. marca 2015 sp.zn. 4Co/145/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaní 1/, 2/ a Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. mája 2014, č.k. 8C/156/2012-279 žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, nakoľko v konaní nepreukázala svoje tvrdenie o doručení písomnej výzvy banky žalovaným v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 11. marca 2015 sp.zn. 4Co/145/2014 potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní založenom na nesplnení podmienok ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zároveň nezistil dôvod pre vyslovenie prípustnosti dovolania z dôvodov navrhovaných žalobkyňou.

3. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadla dovolaním žalobkyňa (ďalej aj „dovolatelka“). Prípustnosť podaného dovolania založila na ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom), ako dovolací

dôvod uviedla aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). K odňatiu jej možnosti konať pred súdom malo dôjsť v dôsledku nesprávneho posúdenia jej aktívnej vecnej legitímácie v konaní a tiež z dôvodu dĺžky súdneho konania, ktoré viedlo k premlčaniu jej pohľadávky. V dodatočnom vyjadrení žalobkyňa namietala aj neodôvodnenosť záveru odvolacieho súdu týkajúcu sa nedostatku jej aktívnej legitímácie. Za nesprávny považovala výklad súdov týkajúci sa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žiadala, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaní sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

5. K dovolaniu sa písomne vyjadrilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778 a navrhlo, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol a žalobcu zaviazal k náhrade trov vedľajšieho účastníka. Uviedlo, že za vadu konania, ktorá by zakladala dovolací dôvod podľa ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v žiadnom prípade nemožno považovať právne posúdenie veci tak, ako je tomu aj v prejednávanej veci. V samotnom dovolaní žalobca prezentuje len skutkové a právne tvrdenia, ktoré už boli posudzované súdom prvej inštancie a následne aj súdom odvolacím a týkajú sa výlučne právneho posúdenia veci.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júnom 2016, t.j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 CSP (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Žalobkyňa dovolaním napadla potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1 a 2, 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existenciu nezistil ani dovolací súd, nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalobkyňou (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

10. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods.1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva priznané občianskym súdnym poriadkom [napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

11. Žalobkyňa považovala za procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nesprávny právny záver odvolacieho súdu v otázke jej aktívnej legitímácie v konaní. Vecná legitímácia vyplýva z hmotného práva, má ju ten, kto je podľa hmotného práva nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti (aktívna, pasívna). Záver odvolacieho súdu o tom, či žalobkyňa je v konaní aktívne legitimovaná predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie veci. Ide o činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa

právo prizná alebo neprizná (zahŕňa aj otázku vecnej legitímácie). Touto činnosťou súdu ale nedochádza k odňatiu možnosti účastníka pred súdom konať, lebo právnym posúdením veci sa mu neodnímal možnosť uplatnenia jeho procesných práv v konaní v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (R 54/2012, R 43/2003). Z tohto dôvodu sa dovolací súd námietkou žalobkyne nemohol zaoberať.

12. Ani námietka žalobkyne vzťahujúca sa k dĺžke súdneho konania nebola spôsobilá založiť procesnú prípustnosť jej dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Prieťahy v súdnom konaní totiž nie sú judikatúrou najvyššieho súdu považované za dôvod, ktorý by zakladal procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 37/2003 z 29. júla 2003 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe 4/2005, ale aj ďalšie rozhodnutia, napríklad 3 Cdo 100/2011, 3 Cdo 292/2009, 1 Cdo 231/2009, 1 Cdo 99/2010, 5 Cdo 235/2010).

13. Pokiaľ žalobkyňa namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

14. Prípustnosť dovolania podľa stabilnej judikatúry najvyššieho súdu nezakladalo (a účinky umožňujúce meritórny dovolací prieskum nevyvolávalo) ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch (viď najmä judikát R 54/2012, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

15. V danom prípade prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

16. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.